

Voorbij de horizon - Codorniu

Dag 7

Met haar laatste krachten gooit de ondergaande zon uitstervende stralen door het raam, de warmte die over mijn huid glijdt, voelt bijna alsof jij mij streelt. De herinnering jaagt een traan over mijn wang, de stroming van het zilte vocht kriebelt mijn huid, even wil ik het afvegen, dan stuurt de wetenschap dat ik nog iets kan voelen in de barsten van mijn gerimpelde gelaat een korte opflakkering door mijn lijf. Mijn ogen vallen dicht, de hoop verdwijnt weer met de laatste straal die de vensterbank verlaat.

Jouw streling is verdwenen, jouw stem zoekt een weg door mijn hoofd. In de verte hoor ik jou, ik open mijn ogen, kijk uit het raam en luister naar jouw woorden.

‘Kom, lieve schat. Hier moet je zijn. Volg mij.’

Mijn ogen vallen dicht als de onmacht mijn hoofd bereikt. Ik wil, maar ik weet niet hoe. De helderwitte lakens die mijn lijf tot onder mijn kin bedekken, schuiven maar met veel moeite opzij. Elke nacht in mijn dromen zie ik de verpleegster het laken omhoogschuiven om mijn einde in deze wereld te bevestigen. Elke ochtend vervloek ik de lakens die mijn gezicht niet bedekken en verwens ik mezelf als ik weer wakker word. Het is genoeg geweest, mijn verlangens in dit leven zijn tot een einde gekomen, op eentje na.

Ik hef mijn rechtervoet, hij valt weer neer. Ik probeer mijn andere voet het gevecht met de zwaartekracht te laten winnen, maar ook hij verliest. De herinnering aan de laatste keer dat we samen al wandelend het Pesthuisje bezochten, drijft levensecht voorbij, een nieuwe traan valt op mijn witte lakens.

‘Kom dan,’ roep je opnieuw in mijn hoofd. ‘Het is niet ver.’

De vuurrode gloed aan de horizon krimpt verder over het oude pad dat we bij elke wandeling volgden, die stevast eindigde in dat historische gebouw.

Zonder dat ik erin slaag haar te stoppen, neemt de zon de herinneringen van de dag met zachte vingers met zich mee.

‘Ik kan niet blijven wachten,’ fluister je. ‘Kom je morgen?’

Een nieuwe traan jaagt een tinteling over mijn wang. Even voel ik me goed, jouw zachte handen strelen mijn doorschijnende huid, dan weet ik dat ik opnieuw een lange nacht moet wachten tot ik jouw gezicht kan zien in de opkomende zon.

Dag 10

Ik schrik op van de verpleegster die mijn sonde controleert, de zak leegmaakt en een slaappilletje in mijn mond duwt.

‘Even drinken, Jean, en dan lekker slapen tot morgen voor weer een fijne dag. De zon gaat volop schijnen. Misschien kan je naar buiten, met een warm deken naar jullie favoriete plekje.’

De kunst om verstaanbare woorden te vormen, verliet mij al een tijd terug. De grom die mijn keel verlaat, brengt slechts een dromerige glimlach op het gezicht

van de verpleegster. Annabel heet ze. Denk ik. Ik ben slecht met namen nu, maar vroeger was dat anders, toen kende ik iedereen in het dorp met naam en toenaam en kende iedereen mij. Het schoolhoofd dat door iedereen werd gerespecteerd en alle kinderen kende die ooit in de school voorbijkwamen. Nu twijfel ik soms aan mijn eigen naam. Enkel niet aan die van jou.

De tissue waarmee Annabel de kwijl van mijn mondhoeken veegt, jaagt een rilling door mijn lijf. Ik probeer te slikken, het water kriebelt in mijn keel, doet mij even kokhalzen.

‘Rustig, Jean. Rustig. Ja, goed zo. Dat is beter. Alles oké?’

Annabel wacht het antwoord niet af, ze weet dat het niet meer komt. Ze veegt nog eens over mijn mond en loopt naar buiten. ‘Slaap lekker, Jean. Tot morgen.’

De zachte klap waarmee de deur sluit, jaagt een schok door mijn lijf.

Dag 13

‘Kom je morgen, Jean?’ hoor ik.

Ik zak onderuit, hoop dat het laken naar boven is geschoven als ik mijn ogen weer open, dat is het niet.

‘Ik kom, zodra ik kan.’

Ik sluit mijn ogen en haal diep adem. Het moet lukken. Ik moet gaan naar waar Iris is, maar ik weet niet hoe. Hier is niets meer voor mij. Ik wil niet meer naar buiten, niet wandelen in de Leudal. Hoezeer ik er vroeger ook van kon genieten, dat kon ik enkel dankzij haar. Ik hoorde de vogels pas fluiten nadat ik Iris leerde kennen. Zolang zij aan mijn zijde liep, hoorde ik de verhalen in hun gezang, vurige opera’s en passionele duetten, vertellingen van heroïsche veldslagen en hopeloze liefdes. De vogels zongen vals de dag dat Iris mij verliet, vandaag dertien dagen geleden. Hun gezangen hebben allang geen betekenis meer voor mij.

Dag 17

‘Voorbij de horizon wacht ik op jou.’

Haar laatste woorden bezoeken me elk wakend uur. Eeuwig zou ons leven samen duren. Dat beloofden we, niet voor een altaar, maar voor elkaar.

Eeuwig bleek te lang, Iris mocht niet blijven.

Tranen zoeken zich een uitweg door mijn gesloten ogen, de verdwijnende zon laat ze verdampen op mijn wangen.

‘Kom je?’ roept de bijna onzichtbare bol opnieuw.

Met veel moeite wring ik mijn lippen van elkaar. ‘Ik geraak er niet.’ Ik weet niet of de woorden echt door de kamer rolden of enkel in mijn hoofd te horen waren, maar ik weet dat zij ze hoorde.

‘Ik kan niet wachten.’ De laatste schichten strelen mijn gezicht. ‘Maar morgen ben ik er weer.’

Da’s goed.

Ik hou mijn ogen gesloten, lig roerloos op mijn bed. De stralen glijden van mij af, de warmte glipt weg. Een sluipende kilte zoekt zich een weg door mijn oude botten, ik wou dat ze helemaal verderging, tot alle warmte weg was.

Morgen probeer ik opnieuw. Dan ga ik naar Iris.

Dag 21

Ik zak weg in een onrustige roes. Zalige herinneringen voeren mij met tedere vingers terug naar onze eerste ontmoeting, op het wandelpad in de Groote Peel. Het was een winterdag, zoals nu. Ik zag haar eerst niet, maar zij mij wel. Mijn hoofd was bij mijn werk, zoals altijd. Ook in het park gingen mijn gedachten enkel naar alle dingen die belangrijk waren voor de school.

Mijn leven daverde op zijn grondvesten toen Iris mijn dag zonder scrupules overhoophaalde. Toen ze mijn leven zonder waarschuwing uit evenwicht duwde om eindelijk in balans te geraken.

‘Hé schoonheid.’

Ik hoorde haar woorden, tegelijk ook niet. Geen haar op mijn kalende hoofd dacht eraan dat iemand iets dergelijks tegen mij zou zeggen.

‘Hé jij, werkgek. Kijk eens op.’

Nog steeds drong het niet tot mij door. Ze liep naar me toe, ging voor me staan. Ik zag haar niet, schrok hevig toen ik onvoorbereid werd gegrepen door zachte handen. Het was lang geleden dat een vrouw mij nog had aangeraakt, ik dacht dat ik nooit nog zou wennen aan de onderliggende gevaren die bij zo’n aanraking hoorden, maar het tintelende contact van Iris’ vingers op mijn koude huid joeg vonken door mijn lijf.

Ze hield me recht, keek lachend in mijn geschrokken gezicht. Ik wilde protesteren, maar mijn mond klapte dicht, de opborrelende woede loste op in de winterzon die haar gezicht verlichtte.

‘Gaat het?’ vroeg ze. Er was iets in haar stem, iets onvoorwaardelijks zacht dat ik nooit eerder had gehoord.

Ik slikte, kon mijn ogen niet van haar afhouden. Haar vingers op mijn handen joegen schokken door mijn lijf. Er bestond niets anders meer dan zij. Luide woorden in mijn hoofd riepen dat ik weg moest lopen van dit groeiende gevaar, ze werden verdrongen door de aanblik van deze wonderlijke vrouw.

‘Wakker worden, je slaapt.’

Ze kneep in mijn armen, de schokken vergrootten, tegelijk keerde helderheid terug in mijn hoofd.

‘Huh, wat? Oh sorry, ik zag u niet.’

Ik was de kluts kwijt. Door de botsing, nog veel meer door de heldergroene ogen die mij uitdagend aankeken. Groene ogen in een lachend gezicht vol sproeten. Perfect afgewerkt met lange, rode lokken. Haar wipneusje krulde van plezier.

‘Meneer was druk bezig?’

Verward keek ik naar de papieren die nog net in mijn rechterhand bengelden. Snel stak ik ze weg, ik hoopte dat ze niet zag hoe mijn wangen opwarmden.

‘Eh, sorry, ik zag u niet.’

‘Dat weet ik. Daarom ging ik voor jou staan.’

Ik duizelde. ‘Wat zegt u?’

‘Je mag jij zeggen.’ Ze stak haar hand uit. ‘Wie ben jij?’

Ik verdronk in haar ogen, de heldere klank van haar stem deelde een eerste klap uit aan de spinnenwebben in mijn hoofd. Protest stak zijn kop opnieuw op, haar woorden sloegen ze weer neer.

‘Ik eh ...’

‘Weet je je eigen naam niet meer?’

Ze lachte en kneep nog eens in mijn arm. Pas nu drong het tot mij door dat ze mij nog altijd vasthad, alsof het nooit anders was geweest. Een ogenblik keek ik naar haar hand, naar de lange vingers die mijn pols omsloten, ze volgde mijn blik, maar liet me niet los. Ik keek weer op, werd opnieuw naar binnen gezogen in die heldere ogen.

‘Eh, jawel. Jean, ik heet Jean.’

‘Dag Jean. Ik ben Iris.’ Haar lach verbreedde, haar uitgestoken hand balanceerde tussen ons. ‘Ga je ze nog schudden?’

Ik weet nog perfect hoe ik me toen voelde, zie haar hand glashelder voor mij. De ranke vingers die uitnodigend voor mij zweefden, de koelte die ze door mijn lijf joegen toen ik ze zacht greep, snel vervangen door een intense warmte die van haar hand naar mijn hart spurte. Ik omvatte ze, wilde ze nooit meer loslaten. Ik weet niet meer hoelang we daar toen stonden, mijn ogen verdronken in de hare, onze handen versmolten, het gaf niet, dit mocht eeuwig duren.

‘Mag ik mijn hand terug?’ Een brede glimlach groeide onstuimig onder steeds groter wordende pretoogjes. ‘Je mag ze houden, maar dan moet je de rest er bijnemen.’

Haar lach werd breder, mijn onzekerheid groter, opgestoot door een groeiend verlangen dat ik nooit eerder had ervaren.

‘Graag,’ stamelde ik. ‘Heel graag.’

Ik schrok van mijn eigen woorden. Ik wilde geen nieuwe relatie, dat beloofde ik mezelf meermaals plechtig. Nooit opnieuw wilde ik de pijn ervaren die mijn ex mij had bezorgd. Ik had mij een leven alleen uitgestippeld en dat was goed zo. Of niet?

‘Zeker? Ik ben nogal duur in het onderhoud.’

De grijns die zich toen op haar gezicht vormde, is voor eeuwig in mijn ziel geëtst. De perfecte symbiose tussen die heldergroene ogen, de lange rode haren en die prachtige sproeten zal ik nooit vergeten.

Ik wilde niet meer knippen, ik kon mijn ogen niet meer sluiten, dit moment mocht ik nooit meer kwijt geraken. Er gebeurde allerlei om ons heen, alles verzonk in haar ogen. Ik kon alleen maar kijken. Naar haar ogen, in haar ogen, in haar ziel.

‘Ja,’ antwoordde ik. ‘Ik ben zeker.’

Lachend kwam Iris nog wat dichterbij, drukte een kus op mijn wang. Haar huid voelde zalig koel, de hitte in mijn lijf steeg.

‘Wat denk je? Iets drinken? Een praatje? Of is je werk belangrijker?’

Ik kon niets uitbrengen.

‘Hallo, Jean? Is er iemand?’ Ze drukte een nieuwe kus op mijn wang, naderde mijn mond. Ik bleef stil.

‘Oké dan, je laat me geen keuze. Ik kom het antwoord halen.’

Met grote bewegingen sloeg ze haar armen om me heen, klemde haar lijf tegen het mijne, drukte haar lippen op die van mij. Die eerste kus, die aanraking met die zachte lippen kan ik niet meer vergeten. Ik voel ze nog, elke dag, elke nacht. Ik weet perfect hoe haar mond smaakte. Hoe haar lippen mijn lippen beroerden. Zacht, even terugtrekkend, dan weer dichterbij. Haar lichaam tegen me aangedrukt. Haar zachte vormen beroerden mij, omvatten mij. We werden daar en toen één. Voor altijd. Haar armen bogen om mijn nek, haar lange haren streelden mijn wang. Ik ruik ze nog, voel hoe ze mijn wangen kietelden, hoe die geur in mijn neus drong. Haar

verfijnde aroma zette een vuurwerk in mijn hersenen in gang, benam me de adem. Haar zachte huid tegen mij voelde vertrouwd, alsof het nooit anders was geweest. Opwinding zocht zich een weg door mijn lijf, veranderde mij voor eeuwig. Daar en toen wist ik dat ik voor haar zou zorgen, haar liefhebben, nooit zou toelaten dat iemand, zeker ik niet, haar pijn zou doen.

Ik weet niet hoelang we daar stonden, commentaren dreven onverstaanbaar in de verte voorbij. Ik weet niet wie ons zag op het houten pad, het kon me niet schelen. Niets anders was nog van tel, we hadden elkaar gevonden op die koude winterdag. Toen ik het het minst verwachtte, kwam Iris op mijn pad, vormde ze mijn weg, werd ze het grootste en meest belangrijke deel van mijn leven.

Daar, in dat moment, toen onze lippen elkaar voor het eerst raakten, toen mijn armen haar voor het eerst mochten omsluiten, wisten we het. Eeuwig bestemd voor elkaar. Tot we voorbij de horizon zouden gaan en we daar opnieuw op elkaar zouden wachten.

Het liep niet zoals we het hadden afgesproken, Iris ging alleen voorbij de horizon, ik mocht nog niet mee. Het was hard om haar te laten gaan, maar ze zei dat het goed was. Ik wilde zeggen dat ze gelijk had, maar dat had ze niet. Ik wilde niet achterblijven, maar weet dat ze daar op mij wacht.

Dag 27

In het duister van de lange nacht staar ik naar het plafond en weet wat ik morgen moet doen. Op ons pad, dicht bij het water, weet ik wat ik met mijn laatste krachten moet aanvangen. Daar hef ik mijn spierloze benen uit de houders van de rolstoel en sta ik recht. Ik weet dat de verplegers me zullen toeroepen dat ik dat niet mag doen, maar ik zal niet meer luisteren. Nu doe ik enkel nog wat *ik* moet doen.

Ik zal mijn gebogen tenen op het hout zetten en beginnen te stappen, in de richting van de zon, naar de plek waar die schitterende vuurbol bij het vallen van de avond afscheid zal nemen. Van de dag en van mij.

Daar zal ik jou volgen en mij klaarmaken voor onze nieuwe kennismaking. Ik weet dat jij weer op mijn pad zal staan, dat jij mij opnieuw zal tegenhouden en ik mij zal verliezen in die eindeloze kus.

Ik zal van het pad stappen, naar het diepe water, het geroep van de mensen achter mij negeren en naar die plek voorbij de horizon lopen, waar ik weet dat jij bent, waar ik je opnieuw in mijn armen zal nemen en het vuurwerk in mijn hoofd onze hereniging zal bezegelen als jouw handen mijn armen omvatten en jouw lippen mij verwelkomen.

Daar, op die plek voorbij de horizon, zal ik morgen zijn, zie ik jou terug en kan ik weer genieten, samen met jou.

Mijn hoofd komt tot rust nu ik weet wat ik moet doen. Ik glimlach en laat de stilte van de nacht over mij komen.

'Tot morgen, lieve schat. Dan kom ik.'

Dag 28

'Goede morgen, Jean, lekker geslapen? Klaar voor een dag in de Groote Peel? Jean? Waarom heb je dat laken over je hoofd getrokken? Jean?'